

William Shakespeare

- Őirler -

Yayın Tarihi:

9.4.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yasal Uyarı: Bu ekitap, bilgisayarınıza indirip kayıt etmeniz ve ticari olmayan kiŐisel kullanımınız için yayınlanmaktadır. Őiirlerin kopyalanması, gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman Antoloji.Com tarafından yayınlanmıŐtır. Antoloji.Com tüm bölümleriyle, Fikir ve Sanat Eserleri Yasası'na %100 uygun olarak yayın yapmaktadır.

11.Sone

Genliğin günden güne kalırken gerilerde
Bir yavru yaratırsan alsın diye yerini,
Dinçken can verirsen o körpe can ilerde
Senden göçen gençliğe varıp yaşatır seni.
Böyle sürececek akıl, güzellik ve başarı;
Yoksa cinnet, yaşlanmak, çürümek var yer altında:
Hiç kimse düşünmese gelecek kuşakları,
İnsanlık sona erip giderdi üç batında.
Dünya çoğalmak için doğmayanlarla dolu,
Kaknem, kakavan, kaba: kısırlıktan bitsinler;
Yaradan vermiş sana en iyiyi, en bolu,
Bu cömert aramağana cömertçe karşılık ver
Seni kendine mühür yapmış, bunu böyle bil:
Sen de eşler yap diye, ölüp git diye değil.

William Shakespeare

115

Sana önceden yazdığım dizeler yalan söylüyordu;
Seni bundan daha çok sevemem diyenler hani;
Ama o zamanlar aklım bir türlü almıyordu,
İçimdeki alevin daha da parlak yanabileceğini.
Oysa zaman, kralların fermanını bile değiştirir,
Yeminler arasına girer, milyonlarca oyunuyla,
Kutsal güzelliği karartır, sivri niyetleri köreltir;
Nice dik başları değişimin çarkına uydurur sonunda;
Heyhat! Ben de zaman denen zorbanın korkusuyla,
'En çok şimdi seviyorum seni,' diyemez miyim;
Aşkımдан kuşku duymadığım, en emin olduğumda,
Geleceği unutup, o güne taç giydiremez miyim.
Aşk bir bebek olduğuna göre,
hayır, bunu diyemem,
Büyümesini sürdüren şeyi,
büyümüş gibi göremem.

William Shakespeare

29. sone

bakışlarda küçümeyiş okuyorum
yalnızım, bedbahtım, tesellisizim.
gökler sağır, sesim boğuk
ve lanet okuyorum talihime
kıskançlıktan kuduruyorum
kiminin ikbalini
aczimden utanıyorum.
hazlarım iğrendiriyor beni.
o zaman sen geliyorsun aklıma,
ve birden bire kanatlanıyorum, bir tarla kuşu gibi, mest
içim aydınlıkla doluyor, yükseliyorum yükseliyorum
neşideler söylüyorum hayata,
göklerin eşiginden
bana ne toprağın çirkinliğinden
insanların zilletinden bana ne?
hatıran öyle sonsuz bir hazine
ve sevgin öyle büyük mutluluk ki dostum!
en mağrur hakanların tacını
hor görüyorum

William Shakespeare

3.Sone

Aynaya bak da şunu gördüğün yüze söyle:
Sıra gelmiştir artık bir yaze yüz yapmana,
Güzelliğini hemen yenilemezsen şöyle,
Yeryüzü yoksun kalır, lanetlenir bir ana.
Hiçbir güzel var mı ki el sürülmemiş rahmi
Senin sürdüğün çiftin ekinini tepecek?
Sırf kendini sevmenin mezarını ister mi,
Geleceği ahmakça durdurur mu bir erkek?
Sen annenin aynası olmuşsun da o sende
Bulmuştur gençliğinin güzelim baharını;
Kendi dinç varlığıyla görürsün pencerede
Kırışıklara rağmen, şu altın yıllarını.
İstersen ki varlığın unutulsun bitsin,
Bir kuru başına öl, izin de ölüp gitsin.

William Shakespeare

66. Sone

Vazgeçtim bu dünyadan tek ölüm paklar beni,
Değmez bu yangın yeri, avuç açmaya değmez.
Değil mi ki çiğnenmiş inancın en seçkini,
Değil mi ki yoksullar mutluluktan habersiz,
Değil mi ki ayaklar altında insan onuru,
O kızıoğlan kız erdem dağlara kaldırılmış,
Ezilmiş, hor görülmüş el emeği, göz nuru,
Ödekler geçmiş başa, derken mertlik bozulmuş,
Değil mi ki korkudan dili bağlı sanatın,
Değil mi ki çılgınlık sahip çıkmış düzene,
Doğruya doğru derken eğriye çıkmış adın,
Değil mi ki kötüler kadı olmuş Yemen' e
Vazgeçtim bu dünyadan, dünyamdan geçtim ama,
Seni yalnız komak var ya, o koyuyor adama.

Çeviren: Can Yücel

William Shakespeare

75. SONE

Bir an sevinç duyarken, korkuyorum sonra hemen,
Haydut yıllar çalar götürür diye hazinemi;
Bir an, başbaşa kalmaktan öte bir şey istemezken,
Sonra diyorum ki, alem niye görmesin sevincimi?
Bazan, sana baka baka kendime çektiğim ziyafetle,
Doydum sanırken, bir bakışın açlığıyla ölüyorum sonra,
Senin bana verdiğin ya da verebileceğinden öte,
Ne bir şeyden zevk alıyorum, ne de çabalıyorum almaya.
İşte böyle, her gün hem açlıktan ölüyor, hem tıkanıyorum;
Ya oburca her şeyi yiyorum, ya da hiçbir şeye dokunmuyorum.

William Shakespeare

Bahar Naktası'ndan Tisbe

Sahiden uyuyor mu?
Ahh! Kim vurmuş kumrumu?
Ben geldim, civanım, yiğidim, kalk!
Kalksana, konuşsana!
Görmüyor musun? Yoksa...
Örttü mü, gözlerini kara toprak?
Bu zambak dudaklara,
Şu zeren yanaklara,
Acımadın mı hiç kahpe felek?
Aşıklar, aşk timsali,
Gözü pırasa yeşili
Piremuz bırakıp gitti beni!
Hadi gel, tezcanlı ecel,
Gel bana, geline gel,
Batır mum sarısı ellerini,
Batır benim de kanıma!
Madem kıydın canına,
kopardın onun bamtellerini.
Konuşma artık, ey dil,
Sadık kılıç, naz etme, gel,
Odlara yanmış bağrımı dağla!
Bıçaklar kendini.
Geldim yolun sonuna,
Uğurlar olsun bana!
A dostlar, o dostlar, kalsın siz de sağlıcakla!

William Shakespeare

Bazen

Yıldızları süpürürsün, farkında olmadan,
Güneş kucağındadır, bilemezsin.
Bir çocuk gözlerine bakar, arkan dönüktür,
Ciğerinde kuruludur orkestra, duymazsın.
Koca bir sevdadır yaşamakta olduğun, anlamazsın.
Uçar gider, koşsan da tutamazsın...

William Shakespeare

Benim Günahım Aşktır

Benim günahım aşktır, senin erdemini nefret:
Sevgi günahıdır diye günahımdan nefret bu.
Gel, kendi durumunu benimkine kıyas et,
Görürsün siteminin ne haksız olduğunu.
Haklıysa da, o sözler kızıl süsünü bozan
Ve benimkiler kadar bol sahte aşk senedi
Düzüp başkalarının yataklarını talan
Eden dudaklarından işitilmemeliydi.
Seni sevmem yasaldır; bak, seviyorsun sen de:
Gözüm sırf sana düşkün, senin gözün onlara;
Merhamet yüreğinde kök salıp boy versin de
Acımanla hak kazan sana acınanlara.
Aramağa kalkarsan kendi gizlediğini
Senin kendi örneğin yoksun bırakır seni.

1564.....

William Shakespeare

Bütün Mesele Hazır Olmakta

Serçenin ölmesinde bile bir bildiği vardır kaderin.Şimdi olacaksa bir şey yarına kalmaz, yarına kalacaksa bugün olmaz.Bütün mesele hazır olmakta.Madem hiçbir insan bırakıp gideceği şeyin gerçekten sahibi olmamış, erken bırakmış ne çıkar, ne olacaksa olsun!

Hamlet'ten

William Shakespeare

Gezinen Bir Gölgedir Hayat

Gezinen bir gölgedir hayat, gariban bir aktör
sahnede bir ileri bir geri saatini doldurur
ve sonra duyulmaz olur sesi, bir masaldır
gürültücü bir salağın anlattığı
ki yoktur hiçbir anlamı.

William Shakespeare

Hamlet'den

Sevgisinin kepaze edilmesine,
Kanunların bu kadar çabuk yürümesine,
Kötülere kul olmasına iyi insanın
Bir bıçak saplayıp göğsüne kurtulmak varken?
Kim ister bütün bunlara katlanmak
Ağır bir hayatın altında inleyip terlemek,
Ölümden sonraki bir şeyden korkmasa,
O kimsenin gidip de dönmediği bilinmez dünya
Ürkütme yüreğini?
Bilmediğimiz belâlara atılmaktansa
Çektiklerine razı etmese insanı?
Bilinç böyle korkak ediyor hepimizi:
Düşüncenin soluk ışığı bulandırıyor
Yürekten gelenin doğal rengini.
Ve nice büyük, yiğitçe atılışlar
Yollarını değiştirip bu yüzden,
Bir iş, bir eylem olma gücünü yitiriyorlar.
Ama sus, bak güzel Ophelia geliyor.
Peri kızı dualarında unutma beni,
Ve bütün günahlarımı.

Willam Shakespeare
HAMLET
III Perde, I Sahne

William Shakespeare

Hamlet'ten

Sevgili Ofelya, ben vezin-mezin bilmem.
Ben oflarımı sokamıyorum kafiye.
Lakin seviyorum seni, sen, Ofelya'yı Of! Of! Of! Elveda! ... Hamlet Hamlet kaldıkça
senin Hamletin olan Hamlet."

"Canım Ophelia, beceriksizim şiir yazmakta,
İçimdekini kalıba dökme sanatım yok,
Ama çok, her şeyden çok seviyorum seni,
İnan bana ve Tanrı'ya emanet ol.
Canı teninde kaldıkça sevginle yaşayacak,
Hamlet."

Shakespeare "Hamlet"

William Shakespeare

İnandırılmaz Aynam Yaşlandığıma Beni

İnandırılmaz aynam yaşlandığıma beni.
Değil mi ki doğduğunuz aynı gün gençlikle sen;
Ama örtünce vaktin kırışıkları seni
Medet umarım ömrüm bitsin diye ecelden.
Varlığına o eşsiz güzelliği giysen de
Gönlümün urbasından başka şey giyemezsin.
Yüreğim sende çarpar, yüreğin çarpar bende:
Demek ki bana göre yaşlısın diyemezsin.
Onun için, sevgilim, kendine bakman gerek,
Nasıl ki ben bir hiçim bakmak dururken sana,
Yüreğin bende diye üstüne titreyerek
Olmuşum yavrusunu esirgeyen bir ana.
Gönlüne bel bağlama gönlümü yok edersen,
Geri almak yok diye onu verdin bana sen.

1564.....

William Shakespeare

İnsanın Yedi Çağı

Bütün dünya bir sahnedir...
Ve bütün erkekler ve kadınlar
sadece birer oyuncu...
Girerler ve çıkarlar.
Bir kişi bir çok rolü birden oynar,
Bu oyun insanın yedi çağıdır...
İlk rol bebeklik çağıdır,
Dadısının kollarında agucuk yaparken...
sonra mızıkçı bir okul çocuğu...
Çantası elinde, yüzünde sabahın parlaklığı
Ayağını sürerek okula gider...
Daha sonra aşık delikanlı gelir,
İç çekişleri ve sevgilinin kaşlarına yazılmış şirleriyle...
Sonra asker olur, garip yeminler eder.
Leopara benzeyen sakalıyla onurlu ve kışkanç,
Savaşta atak ve korkusuz,
Topun ağzında bile şöhretin hayallerini kurar...
Sonra hakimliğe başlar,
Şişman göbeği lezzetli etlerle dolu,
Gözleri ciddi, sakalı ciddi kesmeli...
Bilge atasözleri ve modern örneklerle konuşur
Ve böylece rolünü oynar...
Altıncı çağında ise palyaço giysileriyle,
Gözünde gözlüğü, yanında çantası,
Gençliğinden kalma pantolonu zayıflamış vücuduna bol gelir.
Ve kalın erkek sesi, çocukluğundaki gibi incelik.
Son çağda bu olaylı tarih sona erer.
İkinci çocukla her şey biter.
Dişsiz, gözsüz, tatsız, hiç bir şaysız..

Bu yazı William Shakespeare'ın 'Nasıl Hoşunuza Giderse' adlı oyununun 3. Bölüm 7. Trajedyasıdır

William Shakespeare

Kadın Yüzü

Yaradan, kadın yüzü çizmiş sana eliyle,
İstek dolu sevgimin efendisi dilberi;
İnce kadın yüreğin öğrenmemiştir hile,
Bilmez kadınlardaki kancık döneçlikleri;
Gözlerin daha parlak, kaçpelikten yoksundur,
Neye bakarsa baksın altın yıldız kaplatır;
Erkeklerin en hoşu, en hoş şeyler onundur,
Erkekleri büyüler, kadınları çıldırtır.
Seni yaratmış olsa kadın olarak önce
Yaradan bile çılgın bir sevgi duyacaktı,
Ama bir hiç uğruna bir fazlalık verince
Varlığına doymaktan beni yoksun bıraktı.
Değil mi ki kadınlar için yaratmış seni,
Sen sevgimi al, onlar sömürsün hazineni

William Shakespeare

Korkuyor

İnsanların çoğu kaybetmekten korktuğu için, sevmekten korkuyor.
Sevilmekten korkuyor, kendisini sevilmeye layık görmediđi için.
Düşünmekten korkuyor, sorumluluk getireceđi için.
Konuşmaktan korkuyor, eleştirilmekten korktuğu için.
Duygularını ifade etmekten korkuyor, reddedilmekten korktuğu için.
Yaşlanmaktan korkuyor, gençliğinin kıymetini bilmediği için.
Unutulmaktan korkuyor, dünyaya iyi birşey vermediđi için.
Ve ölmekten korkuyor aslında yaşamayı bilmediği için.

William Shakespeare

Korkuyorum

Yağmuru seviyorum diyorsun,
yağmur yağınca şemsiyeni açıyorsun...
Güneşi seviyorum diyorsun,
güneş açınca gölgeye kaçyorsun...
Rüzgarı seviyorum diyorsun,
rüzgar çıkınca pencereni kapatıyorsun...
İşte, bunun için korkuyorum;
Beni de sevdiğini söylüyorsun...

William Shakespeare

Sevgilim

Ey sevgilim, nerelerde dolaşıyorsun böyle?
Geliyor seni candan seven aşığın dur onu dinle.
Elemi de, neşeyi de beste yapmış diline.
Uzaklaşma şirin yarım.
Yolculuklar, aşıkların buluşmasıyla nihayetlenir.
Her tanrı kulu bunu bilir.

Aşk nedir? Ahret demek değildir her halde.
Çınlamalıdır neşesi bu anın gene bu anın kahkahalarıyla
Çünkü ne olacağı yarının meçhulümüdür hala,
Boş yere vakit geçirmekten artık yoktur bir salah:
Öyle ise gel öp beni, genç ve tatlı sevgilim,
Ömrü pek azdır gençliğin.

William Shakespeare

Sevgisinin Kepaze Edilmesine

Sevgisinin kepaze edilmesine,
Kanunların bu kadar çabuk yürümesine,
Kötülere kul olmasına iyi insanın
Bir bıçak saplayıp göğsüne kurtulmak varken?
Kim ister bütün bunlara katlanmak
Ağır bir hayatın altında inleyip terlemek,
Ölümden sonraki bir şeyden korkmasa,
O kimsenin gidip de dönmediği bilinmez dünya
Ürkütme yüreğini?
Bilmediğimiz belâlara atılmaktansa
Çektiklerine razı etmese insanı?
Bilinç böyle korkak ediyor hepimizi:
Düşüncenin soluk ışığı bulandırıyor
Yürekten gelenin doğal rengini.
Ve nice büyük, yiğitçe atılışlar
Yollarını değiştirip bu yüzden,
Bir iş, bir eylem olma gücünü yitiriyorlar.
Ama sus, bak güzel Ophelia geliyor.
Peri kızı dualarında unutma beni,
Ve bütün günahlarımı

William Shakespeare

Sone

Benzetebilir miyim bir yaz gününe seni?
Sen daha sevimlisin, daha sakinsin ondan.
Sert rüzgarlar Mayısın narin çiçeklerini.
Hırpalar ;Yaz ise pek çabuk geçer...Durmadan!

Bazan, kızgın olarak,parlar gözü semanın...
Bir karartıyla sık sık söner altın bakışı ;
Her güzel,güzelliğini kaybeder: Tabiatın-
Sebep olur da bazan bu kararsız akışı!

Fakat senin ebedi yazın hiç sönmeyecek,
Dönmeyecek sendeki güzellik bir yalana.
Ölüm sana yaklaştı diye, öğrenmeyecek:

Sen eşitken ebedi mısralarla zamana
Yaşadıkça insanlar, görebildikçe gözler,
Seni yaşatmak için yaşayacak bu sözler

William Shakespeare

Sone 126

Hey ogul, guzel ogul, avucunda kiskivrak:
Vaktin donek aynasi, bir de saatli orak.
Sen ay gibi buyurken, serpilip gelisirken
Hepten cokmus gorunur kim varsa seni seven.
Yikimlara egemen olan Doga tanrica
Seni geri cekiyor sen hizla yol aldikca:
Amaci, hunerini sende kanitlayarak
Zamani rezil etmek, sefil anlara kiymak.
Simdi gozbebegisin, ama kork ondan, cunki
Tuttugu hazinesi sonsuz onun olmaz ki.

Ertelese de ergec hesabi kapanacak:
Yapacagi odeme sen olacaksin ancak.

William Shakespeare

Sone 15

düşünüyorum da, dünyada büyüyen ne varsa,
bir an tutunabiliyor yetkinlik noktasında;
şu koca sahnede sergilenen tüm oyunlarsa,
gizliden gizliye hep yıldızların etkisinde.
bakıyorumda, bitkiler gibi çoğalıyor insanlar,
aynı gökten açılıyor ya da kapanıyor yolları;
gençlikte kabarıyor, inişe geçince sönüyorlar,
silinmeye başlıyor akıllardan gösterişli günleri.
o görkemli gençliğin geliyor gözlerimin önüne;
savruk zaman belki çöküşle tartışmaya girdi bile,
gençlik gününü, karanlık geceye döndürsek mi diye.
AMA SEVGİN UGRUNA ZAMAN'LA SAVAŞI ŞÜRDÜREN BEN,
YENİDEN AŞILIYORUM SANA, O NE GÖTÜRÜRSE SENDEN...

William Shakespeare

Sone 22

Yaslisin deseler de bana, inanmam aynalara,
Genclik ve sen aynı yastasiniz ya!
Ama zamanin yol yol izler actigini görürüm de sende,
Anlarım, ergec bana da gelip catacak ölüm.
Seni bastan ayaga saran su güzellik var ya,
Yüregimin en gösterisli örtüsü de o iste benim.
Gügsünde yasadıkca yüregim, yüreginse ben de arttikca,
Kim der ki, nasıl diyebilir ki, senden yasliyim?
Yeni dogmus yavruyu sakinir gibi ebesi,
Tasidigim yüregin üstüne ben nasıl titreyeceksam.
Nasıl sakinacaksam kendimi, kendim için değil, senin için;
Öyle sakin iste sen de kendini, ey sevdiğim!
Geri gelir sanma yüregin, benim yüregim öldükten sonra;
Bana vermistin onu, unutma, geri almamak üzere bir daha.

William Shakespeare

Sone 23

Korkudan sahnede eli ayağına dolaşıp,
Rolünü şaşırın kötü bir oyuncu misali;
Ya da azdıkça içine sığmayan öfkesi taşıp
Kendi yüreğini zayıf düşüren çılgın biri gibi,
Unutuyorum, kendime güvenim olmadığından mutlaka,
Tam olarak söylemeyi aşk oyununun sözlerini;
Ve aşkımın yükü öylesine ağır geliyor ki bana,
Kendi aşkımın gücü karşısında eziliyorum sanki.
O halde, nedemek istediğimi bakışlarım anlatsın,
Konuşan gönlümün sessiz sözcüsü olsun onlar;
Aşkımı onlar açığa vursun, derdime çare arasın;
Öyle ki, hiç kalsın yanında, durmadan konuşanlar.
Ah, sessiz aşk neler yazmış, öğren artık okumayı,
Aşkın sırrına ermişler bilir gözleriyle duymayı...

William Shakespeare

Sone 24

Gözlerim ressam rolünü aldı ve kabartma çizgilerle,
Güzelliğinin biçimini gönlümün levhasına çıkardı;
Bedenime gelince, o da bu resmin çerçevesi oldu işte;
Malum, resmin konumundan bilinir usta ressamın sanatı.
Seni olduğu gibi yansıtan resim nerde diyorsan,
Ressamın içine bakıp hünerini orda görmelisin;
Camlarının parlaklığını senin gözlerinden alan,
Göğsümdeki sergide asılı resme ulaşmalısın.
İşte bak, gözler gözler için neler yapıyor!
Gözlerim senin şeklini çizdi, seninkilerse,
Gönlüme açılan birer pencere; güneş de bayılıyor
Onlardan içeri bakmaya, sen varsın diye içerde.
Ama gözlerin sanatında yine de bir eksiklik var:
Gördüklerini çiziyorlar yalnız, yüreği tanımıyorlar.

William Shakespeare

Sone 4

savurgan güzel, nedir bu kendini harcama
senin mirasın olan güzellikleri böyle?
doęa temelli vermez ,ödünç verir her zaman
eli açık olana borç verir içtenlikle
böyle yanlış kullanmak olurmu güzel pinti
miras bırakman için sana bırakılanı?
kar etmeyen tefeci bu koskoca serveti
niye tketiyorsun yaşıatmak varken canı
meraklısın kendinle ili dışlı olmaya
bu tatlı benliğin sırf aldatmağa yarar
vaktin geldi diyerek seni çağırsa doğa
vereceęin hesapta elle tutulur ne var?
kullanmazsan gömülür gzellęin seninle
kullanırsan varisin olur da sürer gider böyle

William Shakespeare

Sone 57

Kölen olmuşum senin, elden başka ne gelir,
Gece gündüz el pençe divanım buyruğuna;
Geçirdiğim saatler baştan başa bir hiçtir
Sen buyurmuş değilsen çabalarım boşuna.
Senin için, sultanım, saatleri gözlerken
Ben kimim ki küseyim sonu gelmez günlere,
Kara kara düşünmem, acı çekmem özlerken
Uğurlar olsun dersin kölene sen bir kere
Ben kimim ki kıskanıp kuşkulayıp sorayım
Kimle içli dışlısın, nedir yaptığın işler;
Derdim günüm put gibi düşünmeden durayım,
Mutlu kıldıklarını bilmek içime işler.
Öyle körkütük sadık bir köledir ki sevda,
Seni kötü göremez bin kötülük yapsan da.

William Shakespeare

Sone 61

Ağır gözkapaklarım, yorgun gece içinde
Hayalinle apaçık kalsın, dileğin bu mu?
Sana benzer gölgeler, gözümle eğlensin de
Keyfince parçalayıp geçsinler mi uykumu?
Gönderdiğin, ruhun mu canevinden uzađa
İşlerime gözkulak olsun, düşürsün diye
Aylak saatlerimi, utancımı tuzağa:
Hasedine, kuşkuna yarıdakçılık etmeye?
Hayır, sevgin çoksa da büyük değil o kadar
Benim kendi aşkımdır vermeyen uyku durak,
İşte öz sevgim, dirlik düzenliğimi bozar
Senin uğruna bana hep nöbet tutturarak.
Ben bekçinim, sen başka yerlerde uyanıksın:
Benden uzaksın, sana başkaları çok yakın.
(İngilizce'den çeviren Talat Sait Halman)

William Shakespeare

Sone 87

Hosca kal! Degerin cok yuksek, tutamam seni,
Biliyorum kendine ne paha bictigini;
Ozgurluge kavustun alip deger belgeni,
Iptal ettik sendeki hakkimin senedini
Nasil tutarim seni, saglamadan iznini,
Neyim var hak edecek senin zenginligini,
Bu essiz armagana kim layik gorur beni?
Bana verilmiş berat, donup buldu vereni.
Sen vermistin kendini, bilmeden degerini
Ya da bana vermekle hata isledigini,
Bir yanlis anlamanin sonucu hediye;
Ama, o yine buldu hatayi duzeltene

Sen benimdin: ruyanin gorkemleriyle doldum.
Ben uykuda sultandim, uyaninca hic oldum
(ingilizce ceviren; talat sait halman

William Shakespeare

Sone 88

Gün gelip artık bana değer vermez olduğunda,
Senin yanında yer alıp kendime karşı çıkacağım,
Hor görüp yüz çevirdiğini gördüğüm zaman bana;
Haksızlık etsen de, senin hakkını savunacağım.
En zayıf yanlarımı en iyi ben bildiğime göre,
Çekinmeden açığa vurup arka çıkabilirim sana,
Kusurlarımdan hangisi benim için en büyük lekeyse
Beni kaybederken büyük şan kazanırsın aynı anda.
Üstelik bu işte benim için de kazanç var;
Çünkü seven düşüncelerim sana yöneldikçe daima,
İster istemez kendime vereceğim zararlar,
Sana yarar sağlarken, kat kat yarar getirecek bana.
Öyle bağlıyım ki ben sana, öyle ki benim sevgim,
Sen haklı olasan diye, her haksızlığı üstlenirim...

William Shakespeare

Tanrı Beni İlkbaşta Sana Kul Yaptı

Tanrı beni ilkbaşta sana kul yaptı, sonra
Keyfine el koymayı kurmamı yasak etti.
Ya da özlem duymamı hesaplı zamanlara;
Kölenim ya, boş vaktin olsun diye bekletti.
Ah, bırak katlanayım, el pençe divan: değer,
Senin özgürlüğünün tutuklu yokluğuna;
Her mihnete sabreder, her azara baş eğer,
İncittin diye hiç suç yüklemes bile sana.
Sen nerde olursan ol, yetkin, güçlü, özgürsün;
Hâkimsin dilediğin gibi kendi vaktine:
Canın neyi isterse varsın o keyif sürsün,
Kendine suç işlersen kendin bağışla yine.
Beklemek cehennemdir, ama beklerim seni,
İyi kötü demeden, suçlamadan keyfini.

William Shakespeare

Unut Gitsin

Yas mas tutma sevgilim, öldüğüm zaman.
Toprakta böceklere güldüğüm zaman
Duyurunca, paslı sesiyle, ölüp gittiğimi, bir çan...
Yas mas tutma sevgilim, öldüğüm zaman

Çürüyen gövdem gibi, yitip gitsim aşkın da...
Ne bir mektup kalsın bizden, ne bir söz, ne bir eşya...
Unut gitsin adımları, arkamdan da ağlama
Göz yaşınla da eğlenir, onu da alıp-satar bu dünya...

William Shakespeare

Var Olmak mı, Yoksa Olmamak mı

Var olmak mı, yoksa olmama mı, bütün sorun bu!
Düşüncemizin katlanması mı güzel,
Zalim kaderin yumruklarına, oklarına,
Yoksa direkt belâ denizlerine karşı
Dur, yeter! demesi mi?
Ölmek, uyumak sadece! Düşünün ki uyumakla yalnız
Bitebilir bütün acıları yüreğin,
Çektiği bütün kahırlar insanoglunun.
Uyumak, ama düş görebilirsin uykuda, o kötü!
Çünkü, o ölüm uykularında,
Şıyrıldığımız zaman yaşamak kaygısından,
Ne düşler görebilir insan, düşünmeli bunu.
Bu düşüncedir felâketleri yaşanır yapan.
Yoksa kim dayanabilir zamanın kırbacına?
Zorbanın kahrına, gururun çiğnenmesine..

William Shakespeare